

Pesmi z juga.

Morju.

Ko sem poslavljal od tebe se, morje,
legal k pokoju je majev večer,
v nagljih se kopalo daljnje obzorje,
tihe popevke šumel je zefir.

Mračno je bilo oko ti orjaško,
prsi so dihale k nebu bolest,
čakale neme so novega svita,
da ti osolnči cilj zelenih cest . . .

Kje je to solnce? Prosiš nestrpno,
da ga prikliče pravice ti glas!
Ni ga! — Pohota celó je zastrla
žarek, ki venčal slovenski je Kras! —

Naša zemlja.

Novih Benetk želi Italijan!
Javornika pol in idrijske gore
z žico preplel je, pota zazidal,
v gozdih snežniških poje sekira,
v šumi logaški so mine nastlane —
novih Benetk želi Italijan. —

Doli v Benetkah pa vode šumijo!
Vzdramili klici so hraste in bore —
iz domačije čez morje poslani —
majejo rame, da zid se podira,
ki ga pohlep je soseda sezidal —
doli v Benetkah že vode šumijo!

Vipavska.

Letos v trtje polno
solnce kri potaplja,
z medom jagode napaja —
to bo kaplja! —

A pod trto sivi kamen,
in pod kamnom sivi gadje
v korenine se zajedli,
cepili so s strupom grozde —
da se tujec jih napije,
ki pohoten pride v goste. —

Tone Gaspari.

